զանձն իւր յապականութեն սեղելաց եւ հոմամանեաց որպէս այժմ:

Վասն որո դիմէ ի կողմանս Դաղմանունեաց, այսինքն յազինս Վիրացւոց. ա առնէ եւ նոցա տառս ըստ բայլին խերեանց՝ գեղաղէշ եւ վախլուչ՝ թողլով ի ծանաւթիւն թարքմանս նոցա:[1] Եւ ընթացեալ ի նահանգն Առանայ, քանզի առաւելոյր հոգին շնորհաց որ ի նմա, գետ բղխելով յորովայնէ նորա՝ ոռոգել զոլորտս գ տիեզերաց: Քանզի որ երեւեցաւ նմա ի սոկքովթ դ թաթ ձեռին գրել ի սալ սրտին, որպէս Բաղդասարա՝ ոչ հեռացաւ, այլ հանկեաւ եւ բնակեաց միշտ մերձաւոր՝ նախ քան զձայնիլն հասանել. յորմէ առթեալ նշանէ եւ նոցա գիր յօրով՝ ըստ թանձրութեան բառին: Որք եւ արժան էին ձրին աւաղակոչքն եւ ուղղընթացքն՝ եւ անկրկին՝ կայծքն եւ կանաչքն: Որք կոյս պահեցին զհաւատն, եւ անխառն զոսկին սափիրայ միշտ եւ յաւէտ. զորս զարդարէ եւ

ա. Լուս. «վրացոց».

բ. Լուս. «գիր».

գ. Լուս. «զեզերս».

դ. Լուս. «ի խորանին».

1. Այստեղ աւելի յամառօտ է քան Խոր. գլ. ԾԴ եւ Կորիւնը: